

ogsaa Lovforslaget i det hele er blevet modtaget med en Velvillie, jeg i høj Grad paaskønner, og som dog aabner nogen Mulighed for, at vi kan faa Lovforslaget gennemført i denne Rigsdagssamling. Forholdene med Hensyn til Gennemførelsen af dette Lovforslag, tror jeg, er saadanne, at man meget vel kan drøfte Jagtspørgsmaal baade denne Samling ud og maaske næste Samling og maaske endnu flere Samlinger, hvis det ønskes, men paa den anden Side, hvis man sætter sig for, at nu skal vi have en Revision af den alt for gamle Jagtlov, vi har her i Landet, nu maa vi se at blive enige, kan man lige saa godt blive enig paa 8—14 Dage som i et helt Aar. Det har derfor glædet mig, at man fra de forskellige Partiers Side ser saaledes paa Sagen — det er det Indtryk, jeg har faaet —, at om der end er et eller andet, man ikke er helt enig i, er man enig i dette, at der trænges til en Revision af den nu bestaaende Jagtlov.

Overfor de Udtalelser, der er fremsat af forskellige ærede Medlemmer, skal jeg tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Carl Sørensen, der var Ordfører for Venstre, omtalte § 6, der indeholder Begrænsning for Skydning af de almindelige Skadefugle, saasom Graaspurve, Krager, Raager, Skader, og udtalte sin Forundring over, at det var forbudt i Tiden fra 20. September til 1. Marts at jage dem. Det er nu ikke Forholdet, at det er forbudt at jage dem, tværtimod, de maa jages hele Aaret. De er heller ikke fredet. § 6 siger, at enhver, uanset om han i øvrigt er jagtberettiget, maa jage dem, ligesom han maa jage Rotter og Mus, men Resten begrænses til Tiden fra 1. Marts til 20. September. Og Grunden er den, at der kunde opstaa Vanskeligheder ved at kontrollere Jagttegnets Benyttelse, naar enhver, der træffes med Bøsse, kunde sige: Jeg er ude for at skyde Graaspurve, selv om han ikke kunde fremvise Jagttegn. Jeg skal gerne indrømme, at jeg har været ret betænkelig derved. Jeg mener ogsaa, at Graaspurvene, der er en meget stor Plage, baade i Land- og Havebrug, og vistnok bliver en større og større Plage, trænger til en Uddynding. Og denne Uddynding kunde maaske allerbedst foregaa om Vinteren paa Sne, mens Fuglene ingen Rede har, saa at der ikke sker den Synd overfor dem ved at dræbe dem. Jeg er derfor ogsaa villig til at optage dette Spørgsmaal til nærmere Overvejelse. Grunden til Bestemmelsen er, som sagt, at man vil sikre eller

lette Kontrollen med, at Jagttegnet virkelig forefindes.

Det ærede Medlem spurgte med Hensyn til § 9, hvorledes Forholdet vilde blive, naar denne Vurdering havde fundet Sted af den lidte Skade. Hvis Paragraffen faar Lovskraft, bliver Jagthaveren pligtig til at dække den Skade, der er sket, og skulde han vise sig uvillig dertil, vil, ligesom i andre Tilfælde, Beløbet kunne inddrives ad Retens Vej. Med Hensyn til § 9, om hvilken der fra forskellig Side er gjort Bemærkning, skal jeg i øvrigt sige, at det forekommer mig at være baade den rimeligste og mest naturlige Ordning af det Spørgsmaal, der her foreligger, at der gives Brugere af Lejehuse fuld Godtgørelse for den Skade, de maatte lide ved Ejerens Vildt. Det ærede Medlem Hr. Andreasen sagde, at man fra hans Partis Side maatte fastholde det Hovedprincip, at Jagtret og Brugsret skal høre sammen. Men jeg bemærkede med Anerkendelse, at det ærede Medlem var villig til Forhandling om dette Forhold. Og jeg maa sige, at naar det ærede Medlem fremstillede det saaledes, maaske andre ærede Medlemmer ogsaa har den Opfattelse, at der er en stor principiel Forskel mellem os, er det vistnok ikke slet saa galt. Læser man det af det ærede Medlem og flere andre indbragte Forslag, staar der ganske vist i § 1: „Jagretten skal alle Vegne være forenet med den faste Ejendoms Grund og maa ikke adskilles fra denne. I ethvert Tilfælde, hvor Jagretten er adskilt fra Grunden, skal Jagretten afløses inden et Aar efter, at denne Lov er traadt i Kraft.“ Dette lyder meget bestemt, der er ingen Huller i denne Bestemmelse. Jagretten skal alle Vegne være forenet med den faste Ejendoms Grund. Men naar man saa kommer til den sidste Paragraf i Lovforslaget, og man skal jo læse hele Lovforslaget igennem, staar der i § 6: „Bestemmelsen om, at Jagretten følger Brugsretten, skal ikke være til Hinder for, at det ved Stiftelsen af Forpagtning paa Aaremaal indtil højst 16 Aar af en Gaard vedtages, at Jagretten forbeholdes Ejeren. Dette Forbehold kan dog ikke tages, naar en Godsejer bortforpagter eller bortfæster en af Godsets tidligere Fæstegaarde, der ifølge Bevilling paa Grund af Høveriets Afskaffelse eller i Henhold til Lov af 19. Februar 1861 § 2, jfr. Lov af 9. Marts 1872 § 5, er indtaget eller udpeget til Indtagelse til fri Raadighed som over Hovedgaardjord.“

Ærede Medlemmer vil se, at det store Princip, at Jagtret og Brugsret skal følges ad, forsvinder fuldstændig. Det hele kunde